

pisem § 24 zákona čis. 16/1920 jsou přikázány veškeré spory, vzešlé ze služebního poměru podle tohoto zákona, k rozhodování řádným soudům. Není tudíž žalobní nárok, by byla žalobci podle § 8 zákona čis. 16/1920 vydána listina (dekret) o jmenování zřízencem trvale ustanoveným, opodstatněn a nemohlo se jeho dovolání setkat s úspěchem.

Čís. 7478.

Nelze povolití exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek za erárem, dosud nelikvidních a u veřejných pokladen dosud nepoukázaných.

Dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čis. 291 sb. z. s. nepozbyl platnosti novým doslovem § 295 ex. ř. (v doslovu čl. VIII nařízení ze dne 1. června 1914, čis. 118 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1927, R I 840/27.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníka za erárem z důvodu stavby státní budovy. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čis. 291 sb. z. s., který podle čl. IX čis. 5 uvoz. zák. k ex. ř. byl zachován v platnosti, jest nepřipustným zákaz nebo soudní zabavení ve příčině pohledávek, které nejsou ještě likvidní a u veřejných pokladen nebyly posud poukázány k výplatě, při čemž se nerozeznává, zda se vede exekuce proti eráru jako dlužníku, či zda se zabavuje pohledávka, příslušející osobě soukromé proti eráru jako poddlužníku. Vzhledem k ustanovení § 54 čis. 3 ex. ř. a § 55 druhý odstavec ex. ř. musí vymáhající věřitel, jde-li o exekuci na takové pohledávky již v exekučním návrhu prokázati, že nárok, jenž má býti exekuci stížen, jest zabavitelný, že tedy pohledávka proti eráru, jež má býti zabavena, jest likvidní a že byla již k výplatě poukázána. To však vymáhající věřitelka v návrhu ani netvrdila, tím méně pak prokázala a neměla proto býti povolena navržená exekuce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitelka napadá změňující usnesení rekursního soudu především poukazem k doslovu dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čis. 291 sb. z. s., který zůstal článkem IX. čis. 5 uvoz. zák. k ex. ř. nedotčen. Dvorní dekret neobsahuje prý ustanovení, podle něhož by byla nepřipustna obstávka nebo soudní zabavení pohledávky za erárem, ještě nelikvidní a nepoukázané k výplatě; ustanovuje prý toliko, že poznamenání obstávky nebo soudní zabavení nemůže býti zavedeno, že tudíž pokladny soudně povolenou obstávku nemají provésti. Z toho vyvozuje

stěžovatelka dále, že nemá důležitosti pro opatření, které má býti učiněno soudem povolujícím nebo soudem exekučním v zájmu vedení exekuce, zda jest pohledávka za erárem likvidní a k výplatě poukázána, čili nic (§ 54 čís. 3 ex. ř.) a že to tudíž prý není podstatnou okolností, která by musela býti navrhovatelkou dokázána (§ 55 ex. ř.). Proti tomu jest poznamenati, že nikoliv doslov cit. dvorního dekretu jest směrodatným, nýbrž doslov čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., v němž jako důsledek nepřipustnosti poznamenání obštávky a soudního zabavení pohledávek ještě nelikvidních, je výslovně stanovena nepřipustnost obštávky nebo soudního zabavení. Tím jest vyřízena i další námitka, že vymahající věřitelka neměla důvodu obírat se v návrhu na povolení exekuce tím, zda pohledávka dlužnice jest již likvidní. Jelikož obštávka nebo soudní zabavení pohledávek za státem, ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných jest nepřipustna a soudce nesmí povoliti exekuci nepřipustnou, měl soud prvé stolice návrh exekuční zamítnouti, tím spíše, když vymahající věřitel ve svém návrhu vůbec netvrdil, že nastal nutný předpoklad pro tuto exekuci, totiž likvidnost pohledávky exekucí postižené. Soud nemá před usnesením o návrhu na povolení exekuce zjišťovati sám skutečnosti, závažné pro usnesení (§ 55 ex. ř.). Jest proto též nesprávné, namítá-li stěžovatelka, že jest lhostejno, zda pohledávka v době podání exekučního návrhu, pokud se týče v době vyřízení návrhu, jest již likvidní čili nic. Poněvadž povolení exekuce mělo býti odepřeno již pro tuto vadu návrhu na povolení exekuce, měl povinný právo napadnouti usnesení rekusem. Vratká jest proto též námitka, že rekurs měl býti zamítnut, poněvadž nelikvidnost pohledávky mohla býti uplatňována jen podle § 39 čís. 2 ex. ř. Další námitka, že dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. novelisací § 295 ex. ř. pozbyl platnosti, je rovněž neodůvodněna, poněvadž posléz uvedené ustanovení ve znění čl. VIII. nařiz. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. nedotýká se vůbec připustnosti obštávky nebo soudního zabavení pohledávky za státem, nýbrž nově upravuje toliko způsob zabavení, pokud se týče doručení platební zápočty.

Čís. 7479.

Pořadem práva nelze uplatňovati námitku proti exekuci ku vydobytí daní, že není po právu daňová pohledávka ani záznam zástavního práva pro ni, aniž se domáhati výmazu zástavního práva pro zaplacenou část daní.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1927, R I 883/27.)

Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně, proti níž byla vedena exekuce záznamem zástavního práva na jejích nemovitostech ku vydobytí dlužných daní, — na československém eráru, by bylo uznáno právem, že pohledávka žalovaného na daních a záznam zástavního práva pro ni není proti žalobkyni po právu a že žalovaný erár jest povinen,